

Η κατάσταση της χώρας είναι γνωστή. Την ξέρουν κι οι πέτρες. Ναι, έχουμε οικονομική κρίση... ναι, η κατάσταση όσο πάει και χειροτερεύει... Το ζήτημα, όμως, είναι να καταλάβουμε όλοι, **τι πραγματικά συμβαίνει**.

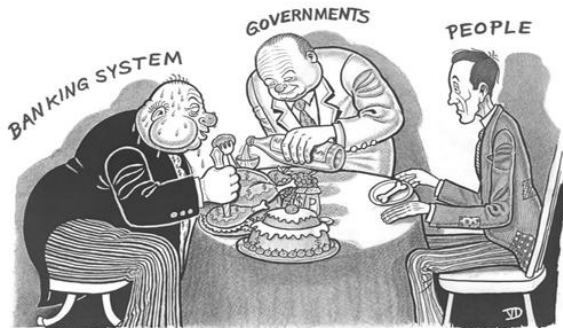
Γι' αυτό, λοιπόν, θεωρήσαμε σκόπιμο να προσπαθήσουμε να αναλύσουμε την κατάσταση. Λόγω, όμως, οικονομίας χώρου, αλλά και λόγω της επικαιρότητας, αυτό θα γίνει σε δύο διαφορετικά τεύχη. Σε αυτό το τεύχος, λοιπόν, περιγράψουμε συνοπτικά την κατάσταση, και στο επόμενο θα αναζητήσουμε τους λόγους για τους οποίους εμφανίστηκε η οικονομική κρίση.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ: μέρος 1ο **ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ - ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ**

Ας προσπαθήσουμε να δούμε ποιες είναι αυτές, μία προς μία, εξετάζοντας τις πιο εξόφθαλμες και αναντίρρητες από αυτές.

Από τα τέλη του 2008, αρχές 2009, χρονική περίοδος κατά την οποία αποδείχθηκε πια βέβαιο το γεγονός ότι βρισκόμαστε στην αρχή μιας εκ των μεγαλύτερων οικονομικών κρίσεων παγκοσμίως, μέχρι σήμερα, φτάνοντας στα τέλη του 2012 και μετά από τρία, ουσιαστικά, μνημόνια, η δομή της ελληνικής

κοινωνίας έχει αλλάξει σε πολύ μεγάλο βαθμό. Για του λόγου το αληθές, δε χρειάζεται τίποτα παραπάνω από

μία σύγκριση της τότε κοινωνικής κατάστασης και της σημερινής.

Ας ξεκινήσουμε.

Το ποσοστό των Ελλήνων που ζουν κάτω από τα όρια της φτώχειας και η αύξηση αυτών είναι μία από τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης. Το

φθινόπωρο του 2008 που άρχιζε η κρίση να αγγίζει πραγματικά την Ελλάδα, το ποσοστό των Ελλήνων που ζούσαν κάτω από τα όρια της φτώχειας, ήταν 20.1%. **Την άνοιξη του 2012 έχει φτάσει στο 27.7%**.

Το ποσοστό της ανεργίας το ίδιο χρονικό διάστημα, στην «αρχή της κρίσης», δηλαδή, ήταν 7.9%, 400.000 σε απόλυτο αριθμό και στους νέους 16.5%. **Σήμερα, η ανεργία ανέρχεται στο 24.4% των Ελλήνων και στους νέους ως 25 ετών στο 55.4% !!!**

Ο κατώτατος μισθός το 2009 ήταν 740 ευρώ. Σήμερα, μετά την υπογραφή της νέας Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης, είναι 586 ευρώ, **για τους νέους δε, κάτω των 25, ο κατώτατος μισθός φτάνει στα 510 ευρώ, μικτά, 429 ευρώ καθαρά!**

Σε αντίστοιχα μεγέθη, φυσικά, βρίσκονται και η εγκληματικότητα, τα ποσοστά των άστεγων και οι αυτοκτονίες, που συγκριτικά κατά την ίδια χρονική περίοδο έχουν ανέβει κατά πολύ.

Τα ποσοστά που παραθέτουμε είναι οι επίσημες εκτιμήσεις του κράτους και της ΕΛ.ΣΤΑΤ, γεγονός που σημαίνει ότι τα πραγματικά νούμερα βρίσκονται, μάλλον, πιο ψηλά. Τα νούμερα, φυσικά, δεν έχουν καμία σημασία. Ο μόνος ρόλος που επιτελούν είναι να καταδεικνύουν την πραγματικότητα με ακόμα πιο προφανή τρόπο.

Παραθέτουμε, λοιπόν, τα στοιχεία αυτά και σταματάμε εδώ. Το κάνουμε για να φανεί ολοκάθαρος και συνεπτυγμένος ο δρόμος τον οποίο βαδίζουμε, **ο δρόμος τον οποίο επέλεξαν αυτοί για μας! Ο δρόμος που αν ΕΜΕΙΣ δεν αντιδράσουμε, δεν αλλάζει!**

Κάποιες από τις κοινωνικές συνέπειες είναι αυτές που αναφέραμε. Ωστόσο δεν είναι μόνο αυτές. Συνεχίζοντας και επανερχόμενοι κατά κάποιον τρόπο και στο προηγούμενο τεύχος, θέλουμε να τονίσουμε και τις πολιτικές συνέπειες.

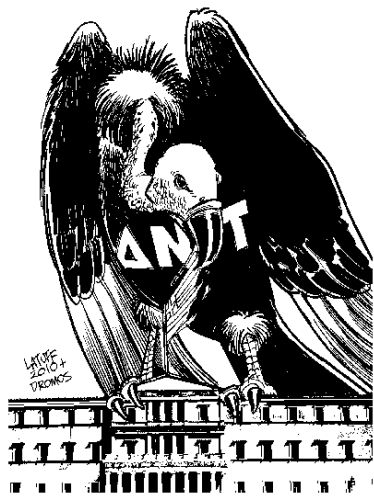
Όλη αυτή η βάρβαρη, αντιλαϊκή πολιτική, έχει σαφώς αλλάξει την πολιτική εικόνα της Ελλάδας. Αυτή τη στιγμή, βλέπουμε την ελληνική κοινωνία, συνεχώς να συντηρητικοποιείται. Έχει, ουσιαστικά, νομιμοποιήσει, πολιτικά και ηθικά ένα φασιστικό-ναζιστικό κόμμα, τη Χρυσή Αυγή.

Ιστορικά, όποτε υπήρχε κρίση σε αυτό το σύστημα που λέμε καπιταλισμό, πάντα, τα πράγματα έπαιρναν την ίδια τροπή. Πάντα, ερχόταν στο προσκήνιο ένα τέτοιο «κόμμα», μια οργάνωση που παρουσίαζε τον εαυτό της ως «τιμωρό», ως σωτήρα. Πάντα εμφανίζονταν ως το αντίπαλο δέος των πραγματικών πολέμιων του συστήματος. Πάντα για να μπορούν να ελεγχθούν οι αντιδράσεις του κόσμου, το σύστημα πλάσασε τέτοια πολιτικά αποβράσματα ως λύση.

Στην πραγματικότητα δεν διαφέρουν από τους υπόλοιπους. Τα ίδια συμφέροντα εξυπηρετούν. Τους ίδιους εργοστασιάρχες, τους ίδιους

μεγαλοεπιχειρηματίες. Είναι, μάλιστα, ακόμα χειρότεροι. Πάντα χρησιμοποιούσαν ένα εξιλαστήριο θύμο μια αδύναμη κοινωνική ομάδα. Το 1940 στη ναζιστική Γερμανία ήταν οι εβραίοι και οι ομοφυλόφιλοι, το 2012 στο ναζιστικό ελληνικό κόμμα είναι οι μετανάστες. Το 1940, βέβαια, κυνηγούσαν και τους κομμουνιστές... λέτε να γίνει και εδώ το ίδιο??

Όλα αυτά φαίνονται ξεκάθαρα αν κοιτάξει κανείς τι γίνεται καθημερινά στους δρόμους του κέντρου. Οι βίαιες επιθέσεις κατά μεταναστών το

δείχνουν ξεκάθαρα. Τα μαχαιρώματα, τα σπασίματα μαγαζιών και το ξύλο σε ανθρώπους που έχουν φύγει από τη χώρα τους λόγω των δυσκολιών που βίωναν εκεί, πολλοί απ' αυτούς, πολιτικοί πρόσφυγες. Έχουν έρθει εδώ προσπαθώντας να δουλέψουν και να ζήσουν σε μια κοινωνία που τους υποδέχεται με αυτό τον τρόπο.

Πρέπει να τους σταματήσουμε. Η κατάσταση αυτή δεν πάει άλλο. Δεν είναι δυνατό, μια συμμορία 30 φουσκωτών να τριγυρνάει στο κέντρο και να βράζει αδύναμους ανθρώπους. Δεν είναι δυνατό να κάνουν ό, τι θέλουν. **Πρέπει από δω και πέρα να μας βρίσκουν μπροστά τους. Αυτοί αλλά και όσοι τους δημιούργησαν.**

Αντιφασιστική περιπολία...

Τέλη Σεπτέμβρη, 30 για την ακρίβεια, η 3^η κατά σειρά αντιφασιστική μοτοπορεία-περιπολία που γινόταν, όπως και οι προηγούμενες σε γειτονίες του κέντρου, χτυπήθηκε από τις δυνάμεις καταστολής και συλλαμβάνονται 15 άτομα. Αργότερα οι αντιφασίστες-αντιφασίστριες συλληφθέντες καταγγέλλουν κακοποιήσεις και βασανισμούς από αστυνομικούς στη ΓΑΔΑ.

Η αστυνομία δείχνει για άλλη μια φορά το πραγματικό της πρόσωπο. Δείχνει για ακόμα μια φορά δίπλα σε ποιους συντάσσεται. Δείχνει ότι οι ναζί της Χρυσής Αυγής και οι μπάτσοι είναι το ένα και το αυτό. Μα πάνω απ' όλα δείχνει ότι δε θα ανεχτεί κανέναν να αντιδρά από δω και πέρα.

Παρ' όλα αυτά, παρ' όλη τη σωματική και ψυχολογική βία, η αντιφασιστική περιπολία συνεχίστηκε. Πριν από δύο εβδομάδες έγινε η 4^η αντιφασιστική μοτοπορεία στο κέντρο.

Οργανωμένα και μαζικά πρέπει να σταθούμε απέναντί τους. Στα πρότυπα της μοτοπορείας, συνεχίζουμε και εντείνουμε τους αγώνες μας σε κάθε γειτονιά. Δεν πρέπει να μας φοβίζονται.

Στην επικαιρότητα τώρα... φτάσαμε, αισίως, στην 17^η Νοέμβρη. Ίσως, είναι η πιο πολυσυζητημένη επέτειος στη σύγχρονη ελληνική ιστορία. Ίσως είναι ένα λαμπρό παράδειγμα προς μίμηση για τη γενιά τη δική μας...

Ας πάρουμε, όμως, τα πράγματα απ' την αρχή, για να μαθαίνουν οι νεότεροι και θυμούνται οι παλιότεροι...

ΠΩΣ ΞΕΚΙΝΗΣΕ...

Στις 21 Απριλίου 1967, ύστερα από μία περίοδο αναταραχών και εξεγέρσεων το 1965, με τα λεγόμενα «δουλιανά» και γενικότερα μετά από μία μεγάλη περίοδο πολιτικών ανωμαλιών στη χώρα, από τον εμφύλιο, ακόμα, και ενώ είχαν προκηρυχθεί εκλογές για τις 28 Μαΐου, αξιωματικοί του στρατού, προερχόμενοι από την παράνομη οργάνωση αξιωματικών, ΙΔΕΑ και υπό την ηγεσία του συνταγματάρχη Γεωργίου Παπαδόπουλου κατέλαβαν την εξουσία με πραξικόπημα. Μεταξύ άλλων, στο πραξικόπημα συμμετείχαν ο ταξίαρχος Παττακός και ο συνταγματάρχης Μακαρέζος.

Έχοντας εξασφαλίσει περίπου 100 τεθωρακισμένα στην Αθήνα, τα ξημερώματα της 21^{ης} Απριλίου κατέλαβαν αρχικά το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας και στη συνέχεια έβαλαν σε εφαρμογή το σχέδιο έκτακτης ανάγκης του ΝΑΤΟ, « Προμηθεύς», που προοριζόταν για «ανάληψη της εξουσίας» από το στρατό, σε περίπτωση κομμουνιστικής εξέγερσης (!) με εισβολή του Σοβιετικού Στρατού στην Ελλάδα. Κινητοποίησαν έτσι, ό, τι στρατιωτική δύναμη υπήρχε σε όλη τη χώρα και κατέλαβαν την εξουσία.

ΓΕΝΙΚΑ, ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ...

Έτσι, μπαίνουμε σε μία περίοδο που έμεινε γνωστή ως *Χούντα των Συνταγματαρχών ή Επταετία*. Διήρκεσε 7 χρόνια, 3 μήνες και 3 ημέρες.

Στα επτά αυτά χρόνια, απαγορεύονται από τη Χούντα, βασικές ελευθερίες και δικαιώματα του λαού. Απαγορεύεται η κυκλοφορία το βράδυ. Απαγορεύεται οποιαδήποτε δημόσια ή ιδιωτική συγκέντρωση άνω των τριών ατόμων. Απαγορεύονται βιβλία, ταινίες και μουσική που αντιτίθεται στο καθεστώς. Απαγορεύεται η λειτουργία κομμάτων και συνδικάτων. Στα σχολεία απαγορεύεται το διάβασμα οποιουδήποτε εξωσχολικού βιβλίου ή εντύπου. Τα ΜΜΕ, είναι απόλυτα ελεγχόμενα και κατευθυνόμενα.

Γενικά, απαγορεύεται οποιαδήποτε φωνή έρχεται σε ρήξη με την Χούντα.

Στην εφαρμογή των απαγορεύσεων αυτών, εκτός από το στρατό και την αστυνομία, είναι πρόθυμοι να βοηθήσουν και *πολλοί άλλοι*. Ο τόπος γεμίζει χαφιέδες που δε διστάζουν να καρφώσουν όποιον δρα ενάντια στην «τήρηση της τάξης» και το «καλό του έθνους». Είναι οι ίδιοι, χωρίς υπερβολή, χύτες και ταγματасαφλίτες του '40-'50, είναι οι μελλοντικοί και σημερινοί ασφλίτες, είναι αυτοί που, χωρίς ενδοιασμούς, αδιαφορώντας για λέξεις όπως *ΕΝΟΤΗΤΑ*, *ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ* και *ΑΓΩΝΑΣ*, συνεργάζονται με τις αρχές και το κράτος για να ωφεληθούν οι ίδιοι και οι οικογένειές τους.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ...

Από την αρχή κιόλας του 1973, εμφανίζονται οι πρώτες αντιδράσεις. Η μεγαλύτερη από αυτές έρχεται στις 21-22 Φλεβάρη, όταν τρεις με τέσσερις χιλιάδες φοιτητές καταλαμβάνουν τη Νομική και διαδηλώνουν κατά της χούντας. Ζητούν ελευθερία. Στο πλευρό τους έχουν καθηγητές, πολιτικούς και μεγάλο μέρος του λαού που διαδηλώνει μαζί τους. Στις 20 Μάρτη, οι φοιτητές συγκεντρώνονται ξανά στη Νομική, αυτή τη φορά, όμως, καταργείται το άσυλο και εισβάλλουν αστυνομικοί, διαλύοντας την συγκέντρωση. Καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου αυτής, μέχρι το Νοέμβρη του 1973 έχουμε παραιτήσεις Συγκλήτων, κλείσιμο των ΑΕΙ, συλλήψεις και βασανισμούς φοιτητών.

Φτάνουμε στο Νοέμβρη. Στις 4 Νοέμβρη, γίνονται διαδηλώσεις στην Αθήνα, με το σύνθημα «ΕΑΤ-ΕΣΑ-ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ» να κυριαρχεί. Στις 13 και 14

Νοέμβρη γίνονται τεράστιες συγκεντρώσεις στη Νομική, τη Φιλοσοφική, το Φυσικομαθηματικό, το Πολυτεχνείο και τη Βιομηχανική. Στις 14 Νοέμβρη οι φοιτητές καταλαμβάνουν το Πολυτεχνείο. Μέχρι τις 3, ξημερώματα Σαββάτου που τα τανκς εισβάλουν στο Πολυτεχνείο, οι φοιτητές έκαναν

συνεχώς συνελεύσεις, ανά σχολή, που καθόριζαν τη μορφή του αγώνα τους. Υπήρχαν επιτροπές που καθόριζαν τι θα γραφτεί, τι θα ειπωθεί, τι συνθήματα θα έχουν. Συνεχώς τυπώνονταν και μοιράζονταν κείμενα, στον κόσμο που κατέβαινε στο πολυτεχνείο, ενώνοντας τη φωνή του με τις φωνές των φοιτητών, ζητώντας «ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», προτρέποντας «ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ», «ΖΗΤΩ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ». Αυτά ήταν, ανάμεσα στ' άλλα τα συνθήματά τους. Αυτά ήταν τα συνθήματα που καλούσαν τον κόσμο στον αγώνα, μέχρι και τις τελευταίες στιγμές πριν εισβάλει το τανκ και ρίξει την πύλη.

Αυτό που ακολούθησε ήταν μια θηριωδία. Στρατός και αστυνομία, μπάτσοι, λοκατζήδες, αξιωματικοί και ασφαλίτες, μέσα και έξω από το Πολυτεχνείο, κυνηγούσαν τους φοιτητές. Έβριζαν, προσέβαλλαν, χτυπούσαν και πυροβολούσαν τον κόσμο, τους φοιτητές και όσους ήταν στο δρόμο.

Αρχικά έγινε λόγος για 840 συλληφθέντες φοιτητές, αργότερα για 2400 και πάλι, βέβαια, το νούμερο δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Είπαν για 21 νεκρούς, το δικαστήριο αναγνώρισε 15. Φυσικά, οι νεκροί ήταν πολύ

παραπάνω...

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΟΛΑ ΑΥΤΑ...

Όλα αυτά όμως, λίγη σημασία έχουν. Αυτό που δίνει νόημα στην επέτειο είναι τα συνθήματά της.

«ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», «ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ», «ΚΑΤΩ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ», «ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ», «ΖΗΤΩ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ», «ΛΑΕ ΠΕΙΝΑΣ ΓΙΑΤΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΥΝΑΣ»

...κι άλλα πολλά. Νόημα στην επέτειο δίνουν και οι φωνές που ακούγονταν συνέχεια. Στους δρόμους του κέντρου απ' τα μεγάφωνα, στην Πατησίων, τη Στουρνάρη, την Τοσίτσα... μα και σε κάθε σπίτι, μέσα απ' το ραδιόφωνο, δίνοντας τον παλμό των εξεγερμένων φοιτητών σε κάθε γωνιά της Αθήνας.

«ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ, ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ. ΣΑΣ ΜΙΑ Ο ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ, ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ...»

...και τα πανό στην πύλη, τα κείμενα που μοιράζονταν συνεχώς και ο κόσμος απ' έξω που τους συμπαραστεκόταν, έμπρακτα, εμπυχνώνοντάς τους, φωνάζοντας με μια φωνή μαζί τους, δίνοντάς τους φάρμακα, φαγητό και χρήματα για να συνεχίσουν τον αγώνα.

Σε όλα αυτά βρίσκεται το πραγματικό νόημα του Πολυτεχνείου.

Οι άνθρωποι αυτοί αγωνίστηκαν και τα μηνύματα που έστειλαν με των αγώνα τους, φτάνουν σε μας ακέραια, επίκαιρα κι απαράλλαχτα. Μηνύματα ενάντια στη χούντα, ενάντια στο φασισμό, ενάντια στο στρατό, δείχνοντας έτσι ότι ο συσχετισμός έθνους και στρατού είναι επίπλαστος, δείχνοντας ότι αυτοί και οι σύντροφοί τους, εργάτες κι εργαζόμενοι, ο ίδιος ο λαός, θα πει την τελευταία λέξη.

Και ο κόσμος απ' έξω, μας μαθαίνει και σήμερα ακόμα, την έννοια της αλληλεγγύης, της ενότητας, της ομοψυχίας...

Πάνω απ' όλα, όμως, το Πολυτεχνείο μας διδάσκει έμπρακτα,

τελικά, τι θα πει αγώνας για ιδανικά, τι θα πει αγώνας ενάντια στο φασισμό, αγώνας για

παιδεία, δημοκρατία κι ελευθερία. Μας διδάσκουν όλοι, φοιτητές κι εργάτες, μαθητές κι εργαζόμενοι, όλοι όσοι ήταν εκεί, ενωμένοι, με την αυτοθυσία τους, με το αίμα τους και την ίδια τους τη ζωή.

Μας διδάσκουν ακόμα και σήμερα, οι φωτογραφίες, τα βίντεο με την εισβολή του τανκ, το ηχητικό απόσπασμα λίγο πριν και η ματωμένη σημαία.

Μας διδάσκουν ότι μπορεί το τανκ, αρχικά και τα όπλα στρατού και αστυνομίας στη συνέχεια, να σκότωσαν τους ίδιους, μα δε σκότωσαν τον αγώνα τους. Σκότωσαν τη χούντα και το φασισμό, μα όχι τα ιδανικά τους. Δε σκότωσαν την αγάπη για την παιδεία και την ελευθερία.

Μας διδάσκουν ότι το Πολυτεχνείο ζει.

...και θα ζει όσο υπάρχουν έννοιες όπως αυταρχισμός και συντηρητισμός, θα ζει όσο υπάρχουν έννοιες όπως φασισμός και ανελευθερία, θα ζει και θα μας καλεί να συνεχίσουμε τον αγώνα τους, να συνεχίσουμε στα πρότυπα τα δικά τους.

...θα ζει και θα μας καλεί, όχι μόνο να καταθέσουμε ένα γαρύφαλλο ή ένα στεφάνι, όχι μόνο να κάνουμε μια πορεία κάθε 17^η Νοέμβρη...

...μα να αγωνιζόμαστε πραγματικά, σαν κι αυτούς... μέσα απ' αυτούς.

ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ...ΕΜΠΙΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΙΑΣ ΜΑΣ ΤΑ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΑ...

το διάλειμμα #2

το πολυτεχνείο ζει...

Πρωτοβουλία μαθητών από τη Στρούγγα

Μνημόνιο Νο.3... και πάει λέγοντας!

Την προηγούμενη Τετάρτη ήταν η κρίσιμη ψηφοφορία για τα «νέα μέτρα». 48ωρη απεργία, Τρίτη και Τετάρτη και η Αθήνα στο πόδι. Συγκεντρώσεις και τις δύο μέρες με χιλιάδες κόσμου να κατεβαίνει στο κέντρο για να δείξει την αντίθεσή του στα μέτρα.

Παρ' όλες τις δυσκολίες την Τρίτη, με την στάση που κράτησαν τα σωματεία των μέσων μαζικής μεταφοράς, κρατώντας ακίνητα όλα τα μέσα και δυσκολεύοντας τον κόσμο να κατέβει στην πορεία, το πλήθος του κόσμου ήταν ικανοποιητικό.

Την Τετάρτη, τα πράγματα όμως ήταν διαφορετικά. Από νωρίς το κέντρο ήταν αστυνομοκρατούμενο. Πολλοί δέλτα και δίεα σε όλα τα γύρω στενά, πολλά ΜΑΤ και ΑΥΡΕΣ έτοιμες να καταβρέξουν τον κόσμο. Η συγκέντρωση ήταν μεγαλειώδης. Πολύς κόσμος, από νωρίς. Δεν άργησαν να αρχίσουν οι συγκρούσεις. Η διάθεση των ΜΑΤ να διώξουν τον κόσμο ήταν εμφανής. Έριξαν πολλά δακρυγόνα, έβρεξαν τον κόσμο με τις μάνικες. Αλλά ο βρεγμένος τη βροχή δεν τη φοβάται, είχε βρέξει νωρίτερα, βλέπετε.

Ο κόσμος όχι μόνο δεν έφυγε, αλλά όσο περνούσε η ώρα αυξανόταν. Κάποια στιγμή η Αμαλία ήταν γεμάτη κόσμο μέχρι τους στύλους του Ολυμπίου Διός.

Ο κόσμος έδειξε ολοφάνερα την αντίθεσή του στα μέτρα. Δεν ακούστηκε όμως, φαίνεται, μέχρι μέσα στη βουλή...

Δεν πειράζει... Καμία απογοήτευση. Δε σταματάμε και δε λυγίζουμε. Μέχρι την επόμενη φορά, κλιμακώνουμε τους αγώνες μας καθημερινά και κρατάμε αυτή την υπέροχη εικόνα στο μυαλό μας...

